

Samling af Afgørelser

Sag C-90/17

**Turbogás – Produtora Energética SA
mod
Autoridade Tributária e Aduaneira**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa))

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2003/96/EF – beskatning af energiprodukter og elektricitet – artikel 21, stk. 5, tredje afsnit – enhed, der fremstiller elektricitet til eget forbrug – mindre elektricitetsproducenter – artikel 14, stk. 1, litra a) – energiprodukter, der anvendes til produktion af elektricitet – bindende fritagelse«

Sammendrag – Domstolens dom (Første Afdeling) af 27. juni 2018

Fiskale bestemmelser — harmonisering af lovgivningerne — beskatning af energiprodukter og elektricitet — direktiv 2003/96 — fritagelse for energiprodukter, der anvendes til produktion af elektricitet eller til at opretholde muligheden for produktion af elektricitet — bindende fritagelse — rækkevidde — energiprodukter, der fremstilles af en enhed, der fremstiller elektricitet til eget forbrug — omfattet — bevisbyrde for anvendelsen

[Rådets direktiv 2003/96, art. 14, stk. 1, litra a) og art. 21, stk. 5, andet afsnit]

Artikel 21, stk. 5, tredje afsnit, og artikel 14, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet skal fortolkes således, at en enhed som den i hovedsagen omhandlede, der fremstiller elektricitet til eget forbrug, uanset dens størrelse, og uanset hvilken virksomhed den hovedsageligt udøver, skal betragtes som en »distributør« som omhandlet i den førstnævnte af disse bestemmelser, hvis forbrug af elektricitet med henblik på produktion af elektricitet imidlertid er omfattet af den bindende fritagelse, der er fastsat i nævnte artikel 14, stk. 1, litra a).

Det bemærkes imidlertid, at direktiv 2003/96 ikke regulerer spørgsmålet om, hvordan beviset for anvendelsen af energiprodukterne til formål, der giver ret til fritagelse, skal føres. Som det fremgår af direktivets artikel 14, stk. 1, lader direktivet det tværtimod være op til medlemsstaterne at fastlægge vilkårene for de i denne bestemmelse omhandlede fritagelser for at sikre en korrekt og ligefrem anvendelse af disse fritagelser og for at forhindre enhver form for svig, unddragelse eller misbrug. Ikke desto mindre skal medlemsstaterne ved udøvelsen af deres beføjelse til at fastsætte vilkårene for fritagelserne i nævnte direktivs artikel 14, stk. 1, overholde de generelle retsprincipper, der er en del af Unionens retsorden, herunder bl.a. proportionalitetsprincippet (dom af 2.6.2016, Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, præmis 57 og 59). Selv om medlemsstaterne i denne forbindelse kan fastsætte pålæggelsen af en bøde for tilsidesættelse af formelle krav (jf. i denne retning dom af 2.6.2016, ROZ-SWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, præmis 40), kan en sådan tilsidesættelse ikke rejse tvivl om

retten til den i artikel 14, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96 fastsatte bindende fritagelse, hvis de materielle betingelser for anvendelsen overholdes (jf. i denne retning dom af 13.7.2017, Vakarų Baltijos laivų statykla, C-151/16, EU:C:2017:537, præmis 51).

(jf. præmis 43-45 samt domskonkl.)